

ของเราจะเดือดร้อนอย่างไรก็ตาม ถ้าจิตใจของเรา (ตามที่สมมติเรียก) ไม่ยึดถือว่าเรามีตัวเราอยู่จริงเสียอย่างเดียว จิตใจของเราก็จะไม่มีมีความทุกข์ใดๆเลยได้ เพราะต้นเหตุที่ทำให้จิตเกิดความทุกข์นั้นไม่มีอยู่ในจิตใจนี้เสียแล้ว

เราทำหน้าที่เพื่อใคร?

บางคนที่ไม่เข้าใจ เมื่อมีผู้บอกว่าไม่มีตัวเราอยู่จริง ก็อาจจะคิดไปว่า เมื่อไม่มีตัวเราเสียแล้ว แล้วจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม? หรือไม่รู้จะทำงานหรือเล่าเรียนไปทำไม? ผู้อยู่เฉยๆจะคิดว่า เพราะถึงทำไปก็ไม่มีการได้รับผล ซึ่งนี่เป็นการมองโลกสุดโต่งไปในทางเห็นว่าไม่มีตัวตนใดๆเลย จึงไม่ยอมทำอะไรเลย ที่ตรงข้ามกับคนที่สุดโต่งไปในทางเห็นว่ามีตัวตน ที่เห็นแก่ตัวจัด คือทำอะไรก็เพื่อตัวเอง จนทำให้เกิดการเบียดเบียนคนอื่นขึ้นมา

คนเรานี้ ถ้าให้อยู่เฉยๆไม่ทำอะไรเลย ชีวิตก็จะเป็นทุกข์ คือคนที่ไม่ทำอะไรเลย ก็จะไม่มีการบริหารชีวิต แล้วชีวิตก็จะเป็นทุกข์ เช่น ไม่มีข้าวจะกิน หรือไม่มีที่ที่จะอยู่ เป็นต้น หรือแม้คนร่ำรวย ถ้าไม่ทำอะไรเลย สุดท้ายทรัพย์สินก็จะหมด หรือถึงจะไม่หมดชีวิตก็จะไร้คุณค่าและน่าเบื่อหน่าย เพราะเอาแต่เสพความสุข จนในที่สุดความสุขนั้นก็กลับมาสร้างทุกข์หมั่นหันตีให้ในภายหลัง

ดังนั้นชีวิตจึงต้องมีหน้าที่ การทำหน้าที่นั้นจะช่วยให้ชีวิตมีความทุกข์ลดน้อยลง คนเราถ้าได้ทำงานก็มีความสุขอยู่กับการทำงาน ถ้าไม่ทำงานแล้วเอาแต่กินๆนอนๆ และเที่ยวเล่น ชีวิตก็จะน่าเบื่อหน่ายและไร้คุณค่าอย่างที่สุด และจะมีความทุกข์อย่างที่สุดตามมาในภายหลัง เหมือนร่างกายก็ต้องออกกำลังกาย จึงจะทำให้ร่างกายแข็งแรงและเป็นสุข ถ้าร่างกายไม่เคยออกกำลังกาย ร่างกายก็จะอ่อนแอและไม่มีความแข็งแรงแล้วร่างกายก็จะปวดเมื่อยหรือไม่สุขสบายและเจ็บป่วยได้ง่าย รวมทั้งอายุก็จะสั้นอีกด้วย

การทำงาน (ที่สุจริต) เพื่อเลี้ยงชีวิตและครอบครัวนั้นจัดว่าเป็น การทำหน้าที่ที่ **สำคัญ**อย่างมากของชีวิต ซึ่งผู้ที่เข้าใจแล้วว่า “ไม่มีตัวเราจริง” ก็จะ “**ทำหน้าที่เพื่อ**

ความชั่วที่ตายไปแล้ว (นรกใต้ดิน) หรือสถานที่สำหรับเป็นรางวัลแก่มนุษย์ที่ทำความดีเมื่อตายไปแล้ว (สวรรค์บนฟ้า) หรือเรื่องเทวดา นางฟ้า ปีศาจ ซาดาน เป็นต้น ซึ่งเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องของไสยศาสตร์ทั้งสิ้น

ไสยศาสตร์ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายเสมอไป **ถ้า**นำเรื่องไสยศาสตร์มาใช้ให้เกิดสิ่งที่ดีงามก็ **จัดว่ามีประโยชน์** แต่ถ้าเป็นเรื่องการศึกษาให้เกิดปัญญา เพื่อให้เกิดความเห็นแจ้งในธรรมชาติและชีวิตแล้ว ไสยศาสตร์กลับจะเป็นตัวล่อลวงใจให้จมอยู่ไม่เจริญงอกงาม เราจะต้องละทิ้งไสยศาสตร์ แล้วมาใช้หลักวิทยาศาสตร์เท่านั้น เราจึงจะศึกษาให้เกิดความเห็นแจ้งชีวิตและธรรมชาติได้

สรุปได้ว่า ถ้าเรายังเชื่อว่า “เรื่องราวของไสยศาสตร์ทั้งหลายมีจริงหรือเป็นจริง” ก็แสดงว่าเรายังเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงไม่ได้ เพราะยังไปหลงเชื่อสิ่งที่เราเองก็ยังไม่พิสูจน์ให้เห็นจริงไม่ได้ แล้วจะมาเป็นนักวิทยาศาสตร์เพื่อค้นหาความจริงของชีวิตให้กับตัวเองได้อย่างไร? **ซึ่งจุดนี้นับว่าสำคัญที่สุด** ที่เราจะมองข้ามไปไม่ได้เลย ถ้าปรารถนาที่จะค้นหาความจริงให้กับตัวเอง

ศาสนาสอนให้เชื่ออย่างไร?

ศาสนาย่อมคู่กับความเชื่อและการปฏิบัติเสมอ คือเมื่อเราเชื่อในคำสอนของศาสนาใด เราก็ยอมที่จะปฏิบัติตามคำสอนของศาสนานั้น ก็จะเรียกว่าเรานับถือศาสนานั้นอย่างแท้จริง แต่ถึงแม้เราจะปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาใดอยู่ก็ตาม ถ้าเราไม่ปฏิบัติตามคำสอนของศาสนานั้น ก็เท่ากับเราไม่มี ความเชื่อในศาสนานั้น ซึ่งนี่ก็เท่ากับเราไม่ได้นับถือศาสนานั้นอย่างแท้จริง

ศาสนาส่วนใหญ่ จะมีคำสอนให้ผู้นับถือทุกคนจะต้องเชื่อมั่นเพียงอย่างเดียวโดยไม่ต้องสงสัย หรือห้ามถาม ห้ามสงสัย **ซึ่งก็เท่ากับเป็นการปิดกั้นสติปัญญาของผู้ที่นับถือไม่ให้เกิดเจริญงอกงาม** เหมือนปิดกั้นต้นไม้ไม่ให้ถูกแสงแดด บางศาสนาที่มีคำสอนหรือคำอธิบายต่อคำถามหรือข้อสงสัยได้อย่างละเอียด แต่ว่าเป็นคำตอบที่อ้างตำราของ